

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. augusztus 10.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTEN IGAZI CSODÁJA

Lekció: 2Királyok 4,1-7

Alapige: 2Királyok 4,1-2

Egyszer egy prófétatanítvány felesége így kiáltott Elizeushoz: Szolgád, az én férjem meghalt, és te is tudod, hogy szolgád félte az Urat. Most eljött a hitelező, hogy elvegye két gyermekemet rabszolgájának. Elizeus megkérdezte tőle: Mit cselekedjem veled?

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által, olyan nagy dolog, hogy van kihez kiáltanunk, hogy van kihez felemelni a kezünket, szavunkat, szívünket. Még nagyobb dolog, hogy nem ott kezdődik a mi új életünk, hogy felemeljük a szavunkat, hanem te lehajolsz hozzánk. Ott kezdődik, hogy neked vannak alatt örökkévaló karjaid, és mielőtt kiáltanánk, te már tudod a helyzetünket, életünket, nyomorúságunkat. Nálad készen van a segítség, a megoldás, a szabadítás.

Köszönjük, Urunk, ezt a csodálatos zsoltárt, amiből az első verset énekeltük (77,1), és annak a bizonyosságát, amit a zsoltáríró is úgy értett és úgy élt át, hogy Isten felel a kiáltásunkra. Isten szemmel tart bennünket, ott vannak a fülei a kiáltásunkon.

Mi is kiáltunk most hozzád, Urunk. Kiáltásunk nemcsak hálaadás, nemcsak magasztalás, a te személyed iránti tisztelet és dicsőítés, hanem kiáltásunk mindig a nyomorúságaink miatti kiáltás. Átéljük azt, amit az egyik dicséretben énekelünk: „én hamisság, s bűn vagyok, te igazság, s irgalom.”

Engedd, hogy minél inkább lássuk a te igazságodat és irgalmadat, hogy minél jobban megismerhessük bűneinket és nyomorúságainkat. Ó, milyen boldog ember az, aki kimondhatja: nem a magamé vagyok, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona, mert Ő minden bűnömért tökéletesen eleget tett. Járass ennek boldogságában és igazságában, vagy ha valaki közülünk nincs ezen a meggyőződésen, vidd őt oda a te kegyelmes szereteted által, hogy elmondhassa: Jézusé vagyok, Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.

Áldj meg bennünket, akik idejöttünk, Urunk, különféle élethelyzetekből. Nemcsak földrajzilag jöttünk olyan sokfelől, de jöttünk Európából, messziről vagy közlől, de mindannyian azért jöttünk, mert szeretnénk előtted hódolni, áldást kérni.

Te tudod, Urunk, hogy miből jövünk. Mi az az élethelyzet, amiben vagyunk. Nem tudunk mást mondani, csak azt: könyörülj rajtunk irgalmasságod szerint.
Ámen.

Igehirdetés

Ha valaki a Királyok második könyvét tanulmányozza, akkor azzal fog találkozni, hogy itt Elizeus csodái vannak. Úgy is olvassuk: Elizeus csodatételei. De azért ne essünk abba a hibába, hogy ezeket a csodákat Elizeusnak tulajdonítjuk. Ezek nem Elizeus csodái, hanem a mi mennyei Atyánk csodái, csak Elizeus volt az az eszköz, akin keresztül ezek a csodák végbementek.

Mint ahogy az igazi próféta soha nem magának tulajdonította a csodákat. Gondoljatok Naámán történetére. Nem fogadtak el ajándékot, nem maguk zsebelték be a dicséretet.

Vagy gondoljunk Dánielre, aki azt mondta: nem én, az Úr... Gondoljunk Józsefre, aki az álomfejtés után nem magának tulajdonítja a dicsőséget, hanem az élő Istennek.

Így olvassuk ebben az igében is, és így lássuk, hogy valakin keresztül történnek ezek a csodák, de a csodának a forrása, az oka, végbevívője az a mi hatalmas, élő Istenünk.

Sokat lehetne arról beszélni, hogy melyek a csodák. Sokan ma is csodákra várnak. Többen tőlünk, lelkészekről is megkérdezik: ma vannak csodák? Vagy valaki kategorikusan kijelenti: ma már nincsenek csodák. Ezek az ószövetség idején voltak, az apostolok korában előfordultak, de ma, a XXI. században nincsenek csodák.

Sok mindent tudnék mondani, amit hallottam, olvastam, tanultam arról, hogy ki hogy vélekedik a csodákról. Emlékszem, azt tanultuk, hogy a csodák tulajdonképpen azt jelentették, hogy valami, ami bárhol megtörténhet, az épp ott, épp úgy, és épp akkor történik meg. Ennyi a csoda. Ma reggel olvastam valakitől egy ilyen megállapítást: a vallásos fantázia túláradása a csoda.

Sokan azt hirdetik, azt képviselik, hogy Jézus Krisztus is csak tanítványainak a képzeletében támadt fel, mert annyira akarták, hogy feltámadjon. Ilyen túláradó, emberi gondolkodás, az agynak a szüleménye ez, hogy vannak csodák.

És hogy mik ezek a csodák? Amikor Izráel népe, amikor a mannat vagy a fürjeket átélte, vagy hogy a kősziklából víz fakadt, vagy Péter a tengeren járt? Tulajdonképpen mi is a csoda? Egyszerűen szeretném most ezt nektek megfogalmazni. Úgy látom Isten igéjéből, hogy a csoda az, amikor a mi élő, hatalmas Istenünk a javunkra beleavatkozik az életünkbe. Ez a csoda. Nemcsak az, amikor valamit ad, ami lehetetlen, nemcsak az a csoda, hogy van egy diagnózisom, és kiderül a végén, hogy rosszul állították fel, és eltűnt a betegség. A csodák azok, amikor Isten a mi javunkra beavatkozik az életünkbe.

Ma vannak csodák? Bizony ma is vannak csodák, vannak csendes csodák és vannak égbekiáltó csodák, amelyek előtt levett saruval kell megállnunk, mert az, amikor Isten valakinek az életébe beavatkozik igéjével, újjá formálja és újjá teszi, arra azt mondhatjuk: csoda.

Nem az volt az igazi csoda, hogy kettévált a Veres-tenger, nem az, hogy a kősziklából víz fakadt Mózes idejében, hanem az volt az igazi csoda, amikor Mózesnek a szívét Isten megváltoztatta és lett belőle a föld legszelídebb embere. Aki előtte agyon tudott ütni egy egyiptomit lelkiismeret furdalás nélkül, azután Isten beszélt vele, és Mózesből a föld legszelídebb embere lett, az volt a csoda. Az volt a csoda, amikor Dávid király paráznaságba, gyilkosságba, lopásba, a Törvény megsértésébe ütközik, akkor Nátán próféta eléje áll, és Isten igéjének a hatására ez a hatalmas pásztorkirály azt mondja: igen, ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt.

Ez a csoda, amikor Isten az Ő hatalmával, igéjével, erejével, Lelkével, szeretetével beavatkozik az életünkbe.

Ahogy a héten is olvassuk a csodálatos páli iratot, amikor Pál apostol elmondja: igen, ez a csoda, hogy valamit egykor értéknek tartottam, ma meg semminek tartok. Az a csoda, hogy amit addig semminek tartottam, most a legdrágább nekem, és mindennél többre értékelem. Az a csoda, hogy Jézusé vagyok, Őt szolgálom, Őt hirdetem és Őt követem. Hogy Isten meg akar változtatni, hogy Isten beavatkozik az életünkbe, az a csoda. — Ez a történet azért is kedves nekem, mert itt is arról van szó, hogy egy család életébe Isten beavatkozik.

Eredetileg mind a hét versről szerettem volna szolgálni, de az hosszú lenne. Most csak az első verssel és a második vers első felével foglalkozunk.

Nézzük még egyszer ezt a mondatot: „Kiáltott egy asszony a próféták fiainak feleségei közül Elizeushoz és monda: a te szolgád, az én férjem meghalt, te tudod, hogy szolgád félte az Urat. Eljött a hitelező, hogy elvegye két gyermekeimet, hogy néki szolgálai legyenek. Monda néki Elizeus: Mit cselekedjem veled?”

Egy asszonyról van szó, akinek meghalt a férje. Ez a férj prófétatanítvány volt, és halála után a család nehéz helyzetbe került. Ritka volt még akkor a szociális háló, nem volt olyan sűrűre szöve, mint talán nálunk vagy más országban. Nagyon nagy nyomorúságba kerültek, úgyhogy hitelt kellett felvenniük. Nem devizahitel volt ez, hanem valószínűleg csak a mindennapi élet szükségleteihez tartozó dolgokról lehetett itt szó. Egyszer csak ez a hitelező eljön, és azt mondja: viszem a két fiút rabszolgának. Akkor az asszony, aki családszertető, gyermekeit szerető, értük felelősséggel tartozó asszony volt, Elizeushoz megy és elkezd kiáltani. Nemcsak elmondja neki a szőnyeg szélén, hogy nem lehetne-e... hanem kiáltani kezd, elmondja a tényeket. Meghalt a férjem, a te szolgád, aki félte az Urat, és eljött a hitelező, hogy elvigye gyerekeimet, hogy neki szolgálai legyenek. És monda neki Elizeus: Mit cselekedjem veled?

Ez az asszony őszintén, néhány mondatban vázolja a tényeket. Nem beszél mellé. Rögtön a tényeket vázolja fel, a maguk igazságában és valóságában. És megkérdezi a próféta: mit cselekedjem veled?

Ennek az ígének néhány üzenetét szeretném elmondani, amit az Ő ki-mondhatatlan kegyelméből én is megértettem.

Az első nagy üzenete az ígének: látjátok, lehet az Isten-félő ember is nyomorúságos körülmények között. Kerület az Isten-félő ember is bajba, veszedelembé, nehézségbe, szegénységbe, és nem biztos, hogy az Isten-nélküliséget jelenti az életében, és hogy Isten elhagyta őt. — Ezt azért kell, hogy hangsúlyozzam, mert vannak olyan vallási irányzatok, amelyek így mondom: happy-evangéliumot hirdetnek. Azt hirdetik, hogy a keresztyén hívő ember nem lehet szegény, nem lehet beteg. A keresztyénséggel nem fér össze a sikertelenség, akkor neked sikeresnek kell lenned, neked karriert kell csinálnod, te gazdag leszel, te egészséges leszel.

Mi Isten ígéből válaszoljuk: ilyen nincs a Bibliában. A mi Urunk, Jézus Krisztus, soha nem mondta azt, hogy kövess engem, és majd minden jó, rózsás lesz, majd rózsaszirmokat fognak eléd dobálni az úton, hanem azt mondta a mi Urunk: Aki utánam jön, az készüljön arra, hogy üldözni fogják.

Egyszer Péter azt kérdezi: mink lesz hát minenkünk? Mikor a tanítvány is egy kicsit kezdi megenni, hogy elhagytunk mindent és követtünk téged, mink lesz hát minenkünk? Az Úr Jézus megbizonyítja neki: ne félj, Péter, ne aggódj, hogy mid lesz, mert a mellettem való élet az áldott élet. És nemcsak áldásokat fogsz kapni, hanem áldott leszel mások számára is.

Ebből az ígéből sugárzik felénk: látjátok, amikor a hívő ember szegénységbe esik, a sikertelenségbe, a zsákutcába, az nem biztos, hogy azt jelentette, hogy Isten elfeledkezett róla. Izráel népének is meg kellett tanulniok, hogy amikor azt mondták: ügyemmel nem gondol Istenem, akkor olyan választ kapnak: hát elfeledkezhetik-e anya a gyermekéről? Én terólad el nem feledkezem.

Amikor azt mondja Isten népe: olyan forró ez a homok, amit taposunk, már megunjuk a mannát, mert Egyiptomban még más dolgok is voltak, és otthagytuk, és olyan nehéz — akkor rögtön kapják a választ: de olyan Istened van, aki az egeken száguld segítségére.

Ezért aki bármilyen nehézségbe esik, bármilyen betegségbe kerül, soha ne gondolja, hogy ez azt jelenti: Isten elhagyta őt. Mert ebben a történetben sokkal inkább azt jelenti, hogy Isten próbára teszi ennek az asszonynak a hitét, ezt a családot. Isten elkészítette azt a megoldást, amit velük meg akar értetni. Azt mondja itt az ige: meghalt a férj, aki hűséges volt az Úrhoz, prófétatanítvány volt.

A második üzenet. Ez a férj, akiről keveset tudunk, de a legnagyobb dolgot tudjuk róla, hogy félte az Urat. Olyan jó, amikor valakitől úgy búcsúzunk, hogy sok mindent lehetne mondani az életéről. Ki volt, mit tett, milyen családja volt, hogy nevelte őket. De jó, amikor egyetlen dolgot tudunk mondani: félte az Urat. Ebben lehet összefoglalni az életét, úgy, mint Annának. Annáról sem beszél a Szentírás, de annyit mond: a templomban volt éjjel és nappal is. Az Úr törvényéről gondolkodott.

Azt akarom belőle kiemelni, ami bátorítás és vigasztalás sokunk felé. Amikor meghalt ez a prófétatanítvány, akkor megy az asszony Elizeushoz, és Isten

csodáját akkor élik át. Ebből azt az üzenetet vehetjük ki, hogy van ilyen, valakinek, egy Isten-félő embernek, csak a halála után lesz a családja az Úré, és azután avatkozik be Isten a család életébe.

Sok emberrel beszélek, akik elcsüggednek: én a családomat szeretném az Úrhoz vinni. A mi munkák hiábavaló? Nem igaz az 1Korinthus 15,58, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban. De ez igaz, csak az a baj, hogy türelmetlenek vagyunk, és a magvetésnek az aratását azonnal szeretnénk. Persze, hogy jó lenne látni azt, de ebből az igéből vegyünk bátorítást, hogy igen, van ilyen, hogy valakinek csak a halála után avatkozik Isten a családja életébe és munkál hitet az addig nem hívó feleségben, férjben, vagy gyermekekben.

Egy misszionárius elment egy olyan helyre, ahol még Krisztusról nem hallottak, és egész szolgálata alatt senki nem tért meg. Amikor meghalt, jött az utódja. Az utód alig szólalt meg, már sorra tértek meg az emberek. Egyszer az utód misszionárius megkérdezte: jó lett volna, ha akkor tértetek volna meg, amikor itt volt az elődöm, hogy örült volna, hogy munkája nem hiábavaló. Valahogy így válaszoltak: hallgattuk mi őt szívesen, csak kíváncsiak voltunk, hogy ő hogy hal meg. Vajon halála dicsőíti-e az Urat. Vajon amikor ő is bekerül a halál árnyékának völgyébe, nem tagadja-e meg az Urát? És utána jött az áldás, mert ez a misszionárius úgy halt meg, hogy nemcsak élete volt Isten dicsőségére, hanem halála is Isten dicsőségét munkálta, és felragyogtatta Jézus Krisztust.

Ne akarj te aratni, te csak vetni akarj. Majd ha Isten aratásba akar hívni, akkor megmondja. Egyelőre Isten vetőmagot bíz rád, a vetést bízza rád, és lehet, hogy más lesz majd az arató, de el ne csüggedj, fel ne add!

Ez a férfi valószínűleg nagy példát mutathatott a családjában, mert amikor meghalt, akkor rögtön tudta a feleség, hol van a segítség. Tudta az asszony, hova, kihez kell fordulni, kihez kell menni. — Ha tudta volna ez az asszony azt az éneket, amit mi már tudunk, hogy Jézus az, aki segíthet, üdvöt nem adhat más, csakis Ő. Az, hogy légy hű mindhalálig, nemcsak arra vonatkozik, hogy mit kapsz te, hanem arra is vonatkozik, hogy mit hagysz magad után. Mi csak arra szeretünk koncentrálni, azt szeretjük észrevenni, hogy légy hű és néked adom az élet koronáját. Milyen csodálatos, Uram, hogy nekem adod a koronát.

Isten nemcsak azt mondja neked ma: légy hű, mert koronát kapsz, hanem azt is mondja: légy hű, mert nemcsak az a lényeg, hogy te mit kapsz, hanem az is, hogy mit hagysz magad után. Vajon, amikor elmegyünk az örökkévalóság útján, lesz-e valaki a szeretteink közül, aki azt mondja: érdemes az Urat követni, Jézust szeretni. Érdemes hozzá fordulni, tőle kérni és benne bízni. Lehet, hogy ez nem lesz az életünkben, de higgyük el, hogy Isten munkálkodik, és nem rajtunk múlnak a dolgok.

Ennek az igének a következő üzenete: eljött a hitelező, hogy elvigye mind a két gyermekemet, hogy néki szolgálai legyenek. Hogy ki volt ez a hitelező, nem tudjuk. Lehet, hogy egy távoli vagy közeli rokon, lehet, hogy egy ottani uzsorás, nem tudjuk. Egyetlen dolgot tudunk az igéből: a szándékát, hogy elvigye a két gyermeket.

Mit mond nekünk Isten ígéje az ördögről, a nagy hitelezőről? Szándékait ismerjük. Döntő dolog, hogy nekünk nem az ördögöt kell jobban ismernünk, nekünk tisztában kell lennünk a szándékaival. Sokan filóznak azon, hogy vajon milyen az ördög. Nem beszélek azokról az ábrázolásokról, amiket az ígét nem ismerő emberek gondolnak az ördögről. Az ördögnek sem a külseje a döntő, hanem a szándéka. A Szentírás azt adja elénk: a szándéka az, hogy öljön, pusztítson, romboljon. Valakinek nem Isten külsejét kell ismernie, hanem, hogy mit akar, a szándékát kell ismerni. Jézus mit mond? Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővüljön. — És valakinek az életében ez megy végbe: vagy élet lesz és bővül, a Sátán pedig azért jön, hogy öljön, pusztítson, raboljon. Jól ismerjük az ő szándékait, és ezért állunk ellene.

Angliában, az egyik iskolában a vallástanár dolgozatot íratott a gyerekekkel. Egy kérdés volt a téma: Mit tudsz Jézus Krisztusról, és mit tudsz a Sátánról? Egy kislány vehemenciával írja a dolgozatot, nagy odaszánással. Amikor kicsengetnek, beadja, és azt mondja a vallástanárnak: tanár úr, én annyit írtam Jézus Krisztusról, hogy a Sátánra nem volt idő, arról semmit nem írt. — Ez a jó dolog, mert nekünk a Sátán ellen az egyetlen nagy fegyverünk, hogy minél inkább az Úr Jézusba kapaszkodunk. Minél jobban követjük, szeretjük, szolgáljuk, és ott vagyunk az Ő keresztje alatt, és az Ő vére hull a bűneinkre, a Sátán annál inkább kisebb lesz, annál inkább menekül tőlünk.

Ezért ne felejtjük el soha, hogy a hitelező mit csinál — ez a második dolog. El akarja vinni a két gyereket. Az ígéből nem tudjuk, de gondolkodnunk azon, hogy ez a hitelező mit adhatott ennek az asszonynak? A férje halála után nem sokkal már semmi nincs a házban. El is mondja: nincs a házban semmi, csak egy korsó olaj. De mit adhatott a hitelező? Különböző élelmiszereket. És mit kér? A két fiút. Arányban van ez egymással? Nem azt mondja a hitelező: adtam tíz kenyeret, adj vissza tizenötöt, hanem a két gyereket kéri. Nagy árat kell fizetnie.

Igen, ha az ördög letesz valamit nálunk, azért nagy árat kell fizetni. Semmit nem ad önzetlenül. Csak Isten az, aki önzetlenül ad. Csak a mi drága Urunk az, aki önzetlenül ad. Aki ígében azt mondja: mindent odaad Fiával, Jézus Krisztussal nekünk. Az ígében megbizonyítja azt, hogy megbánhatatlanok az Ő döntései. Ő soha nem kéri vissza.

Milyen szépek azok az ígék, amelyek arról szólnak, hogy a hívő mindent megkap Krisztusban. Minden a tiétek, ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené. Milyen szép, amikor az atya azt mondja a tékozló fiúnak: fiam, mindenem a tied, te meg csak egy kecskegödölyében gondolkozol?

Istennek egyetlen ajándéka sincs, amit oda ne adna az övéinek. Semmit nem tartott vissza, semmit nem tartott meg magának. És ezt önzetlenül tette, mert úgy szerette ezt a világot, hogy még az egyszülött Fiát is adta.

A hitelező nem ilyen. Az nagyon keveset ad. Lehet, hogy csak annyit ad, hogy éhen ne haljanak, és utána sokat akar behajtani. Ezért jól ismerjük a szándékait. Nincs más megoldás, mint az, hogy csak az Úrtól... Ez az asszony rájön, mert Elizeushoz megy. Nem baj, ha mi az Úrhoz csalódások után megyünk, de az borzasztó, ha valaki csalódások után sem megy az Úrhoz.

Budapesten volt egy konferencia, ahol tisztségviselőket választottunk. Ilyenkor a tisztségviselők bemutatkoznak, hogy kik ők, és bizonyosságot tesznek, hogy mióta járnak Jézussal, és lett újjá minden. Nekem olyan megdöbbenő volt hallani, mert egymás után elmondták, hogy ők akkor kezdték keresni az Urat, amikor hirtelen meghalt valakijük. Amikor valamilyen nyomorúság szakadt a családra, amikor rettenetes diagnózist kaptak az ambulancián. Amikor nekem egy fiatal azt mondta: akkor kezdtem keresni az Istent, amikor két út volt előttem, vagy a kötél, vagy az újjászületés. — Nem az a baj, hogy mi akkor kezdjük keresni, hanem az a baj, ha akkor sem. Ha valakinek megkeményedik a szíve. Ha valaki mégis csak a hitelezőhöz fordul továbbra is. Az a baj, ha valaki nem látja meg, és nem látja be, hogy nincs megoldás sehol. Tüneti kezelés lehet, de örök megoldás sehol máshol nincs, csak az Úrban és az Úrnál.

A következő: hogy áll Elizeus elé? Úgy, hogy csak a férjére tud hivatkozni: Az én férjem, a te szolgád félte az Urat. Ez az asszony nem mondhatta, hogy én vallásos vagyok. Nem mondhatta, hogy vallásos nevelést kapott. Nem mondhatta, hogy az apja, nagyapja, dédapja lévita volt. Ez az asszony egy dolgot tud: a te szolgád, a férjem, félte az Urat.

Befejezésül: amikor Isten elé állunk, mi csak egy valakire tudunk hivatkozni: Jézus Krisztusra. Senki nem szeretett úgy téged, hogy az életét adta. Senki nem szeretett úgy, hogy engedelmes volt halálig, és te úgy állhatsz Isten elé, hogy Ő általa, Ő érte, Ő hatalmazott fel arra — Ő mondta, hogy amit a nevemben kértek... Nem állhatsz úgy Isten elé, hogy valakire nem hivatkozol. Nem állhatsz úgy, hogy magadra vagy ősödre hivatkozol — csak úgy állhatsz elé, hogy Jézus Krisztus engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfának a haláláig. Atyám, én Ő érte kérem, hogy könyörülj rajtam. És így hallja a kérdést: mit cselekedjem veled?

Nem azt mondja Elizeus, hogy mit adhatok neked? Hanem azt: mit cselekedjek veled? Mert aki nagy nyomorúságban van, az mindig valamit szeretne kérni. Elizeus nem azt mondja: én mit adhatok neked? A hitelező is adott neked valamit, én is mit adhatok neked? Hanem azt mondja: mit cselekedhetem veled? Mert olyan Istenünk van, aki először cselekedni akar velünk, bennünk, és majd ideadja az Ő ajándékait. Mi ne elégedjünk meg kevesebbrel, csak Ő magával. Mit cselekedjek veled? Új szívet adj, Uram énnekem! Nekünk nem kenyérre van szükségünk, nem pénzre, nekünk új szívre van szükségünk, amely nyájas, vidám, szelíd szív, és amelyről azt énekeljük: mely csak veled jár szüntelen. Amely csupán te érted ég. Nekünk ilyen szívre van szükségünk.

Isten megkérdezi tőled: mit cselekedjem veled? Egyetlen dolgot mondj: a te irgalmasságod szerint töröld el bűneimet. Hadd járjak utadon tevéled, Jézusom, vezérem csak te légy! — Legyen ez ma a szíved vágya. Máshoz ne kiált, mást ne kérj, de amit Ő mond, azt tedd meg, és amit Ő ad, azt vedd át!

Énekeljük a 479,1 versét.

Ramsey M.

Hin-ni ta-níts, U-ram, kér-ni ta-níts!

Gyer-me-ki, nagy hi-tet kér-ni ta-níts!

In dítsd fel szí-ve-met, Buzduljon fel, ne-ked

Gyüj-te-ni lel-ke-ke-t! Kér-ni ta-níts!

Imádkozzunk!

Nem a bőbeszédűségünkért hallgatsz meg bennünket, Urunk, de hadd kérjük megint: hinni taníts. De ne csak hinni taníts, hanem benned taníts hinni. Ne csak kérni taníts bennünket, mert azt jól tudunk, hanem arra taníts, hogy tőled kérjünk. Taníts erre mindannyiunkat, mert sokszor tudatlanok vagyunk, sokszor megbuktunk már a vizsgákon, és szeretnénk, ha tőled tanítottak lehetnénk. Szentlelked által taníts meg mindarra, amit az ige mond nekünk.

Köszönjük, hogy minden bajban, vészben, nyomorúságban te vagy az oltalmunk és erősségünk. Ezért nem félünk, hanem inkább kiáltunk, bízunk, sokszor könyörgünk, rimánkodunk. De mindenképpen beléd kapaszkodunk, mert tudjuk, hogy igen-igen irgalmas vagy és könyörületes.

Kérünk, azokért, akiknek a nyomorúság most a gyászt jelenti, akik a héten temették szeretteiket, akik gyászt hordoznak szívükben és ezután fognak raval mellé állni. Kérünk azokért, akiknek a nyomorúság a betegséget jelenti. Ó, Uram, növeld a hitünket és növeld az ő hitüket is. Taníts arra, hogy a nyomorúság nem feltétlenül jelenti azt, hogy te elhagytad őket, mint ahogy önmagában a gazdagság sem jelenti, hogy te megáldottad őket.

Kérünk, Urunk, a csendeshetekért. Áldd meg azokat, akik most hallgatják az ígét. Köszönjük, hogy a múlt héten is tapasztalhattuk jelenlétedet életünkben. Taníts a te utadon járni, ösvényeidet fontosnak tartani. Lábunk előtt hadd legyen mécses a te drága ígéd.

Kérünk, hallgasd meg mindazokat a könyörgéseket, amelyeket csendben mondunk most el előtted.

Ámen.